Катрі Гриневичевій

Тут спізнені черешні. Дика рожа
Ще квітне, хоч на долах — вже жнива.
О, земле рідна, знову ти нова
І я оттут як гість із Запорожжя.

Смереки, ялівець, густа трава.
Та Прут шумить — його не затривожать
Ні хащі, ні камінні бездорожжя,
Ні людські тіні, ні земні слова.

Від полонини віє прохолода.
Чим вище, тим трудніш безкрилий крок
Людини. Та зате ж яка свобода
В цих хвилях гір, в срібних нитках річок.

Ще трохи — й майже степовий, неспинний
Ось в груди вдарить вітер з України.

20-30.08.1937